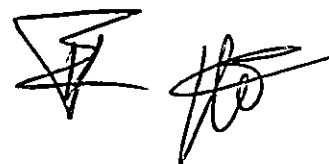

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

ΕΙΔΙΚΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑΚΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ – ΕΡΓΑΤΙΚΕΣ ΔΙΑΦΟΡΕΣ

Αριθμός Απόφασης: 1262 /2020
ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΠΟΤΕΛΟΥΜΕΝΟ από τον Πρωτοδίκη, που ορίστηκε από τον Πρόεδρο του Τριμελούς Συμβουλίου της Διεύθυνσης του Πρωτοδικείου Αθηνών και από την Γραμματέα

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια και στο ακροατήριό του στις 13 Μαρτίου 2019, για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

ΤΩΝ ΕΝΑΓΟΝΤΩΝ: 1) Πασχάλη Τζήκου του Γεωργίου, κατοίκου Αιγάλεω Αττικής, οδός Βορείου Ηπείρου αρ. 13, με Α.Φ.Μ. 05109629, Δ.Ο.Υ. Αιγάλεω, 2) Αργυρούς Χιωτάκη του Γεωργίου, κατοίκου Αιγάλεω Αττικής, οδός Περγάμου αρ. 57, με Α.Φ.Μ. 067241465, Δ.Ο.Υ. Αιγάλεω, 3) Δημητρίου Διαμαντή του Αχιλλέα, κατοίκου Φυλής Αττικής, οδός Μαρίνου Αντύπα αρ. 1, με Α.Φ.Μ. 079033274, Δ.Ο.Υ. Αγ. Αναργύρων, 4) Κωνσταντίνου Κουρτίδη του Σταύρου, κατοίκου Πετρούπολης Αττικής, οδός Ολυμπίας αρ. 56, με Α.Φ.Μ. 032405292, Δ.Ο.Υ. Αγ. Αναργύρων, 5) Αθανασίου Γεωργίου του Βασιλείου, κατοίκου Χαϊδαρίου Αττικής, Ιερά Οδός αρ. 398, με Α.Φ.Μ. 061753588, Δ.Ο.Υ. Αιγάλεω, 6) Ανδρέα Ασλανίδη του Θεοδώρου, κατοίκου Αιγάλεω Αττικής, οδός Κρήτης αρ.

27, με Α.Φ.Μ. 13317460, Δ.Ο.Υ. Αιγάλεω, 7) Ανδρέα Χιωτάκη του Χριστοδούλου, κατοίκου Αιγάλεω Αττικής, οδός Περγάμου αρ. 57, με Α.Φ.Μ. 026032048, Δ.Ο.Υ. Αιγάλεω, 8) Ασημάκη Κωστάρα του Παναγιώτη, κατοίκου Ιλίου Αττικής, οδός Πίνδου αρ. 47, με Α.Φ.Μ. 12089983, οι οποίοι παραστάθηκαν οι 1^{ος}, 2^η, 4^{ος} και 7^{ος} διά του πληρεξούσιου δικηγόρου τους Δημητρίου Πετρόπουλου και οι 3^{ος}, 5^{ος}, 6^{ος} και 8^{ος} δια του πληρεξούσιου δικηγόρου τους Δημητρίου Περπατάρη.

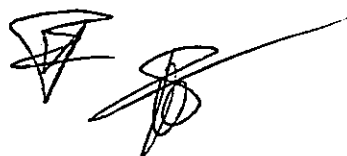
ΤΟΥ ΕΝΑΓΟΜΕΝΟΥ: Ν.Π.Δ.Δ. (Ο.Τ.Α.) με την επωνυμία «ΔΗΜΟΣ ΑΙΓΑΛΕΩ», που εδρεύει στο Αιγάλεω Ν. Αττικής (Ιερά Οδός αρ. 364 και Κάλβου) και εκπροσωπείται νόμιμα, το οποίο εκπροσωπήθηκε από την πληρεξούσια δικηγόρο του Μαρία Βλαδίκα.

Οι ενάγοντες ζητούν να γίνει δεκτή η από 12-6-2018 αγωγή τους, που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου τούτου με Γ.Α.Κ. 56296/12-6-2018 και Ε.Α.Κ. 1710/2018, προσδιορίστηκε προς συζήτηση για τη δικάσιμο της 18-10-2018 και κατόπιν αναβολής για τη δικάσιμο που αναγράφεται στην αρχή της παρούσας και γράφτηκε στο πινάκιο.

ΚΑΤΑ ΤΗ ΣΥΖΗΤΗΣΗ της υπόθεσης, οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των διαδίκων, ζήτησαν να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται στα πρακτικά και στις προτάσεις τους.

**ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ**

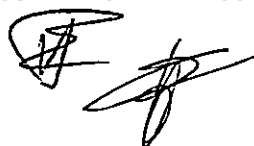
Από τον συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 648 επ. ΑΚ και 6 Ν. 765/1943, που κυρώθηκε με την 324/1946 ΠΥΣ και διατηρήθηκε σε ισχύ με το άρθρο 38 ΕισΝΑΚ προκύπτει ότι σύμβαση εξαρτημένης εργασίας, στην οποία και μόνον εφαρμόζονται οι διατάξεις του εργατικού δικαίου, υπάρχει όταν οι συμβαλλόμενοι αποβλέπουν στην παροχή της εργασίας του μισθωτού για ορισμένο ή αόριστο χρόνο με μισθό, ανεξαρτήτως του τρόπου με τον οποία

καθορίζεται και καταβάλλεται αυτός, χωρίς ευθύνη του μισθωτού για την επίτευξη ορισμένου αποτελέσματος, και ακόμη όταν ο μισθωτός τελεί σε εξάρτηση από τον εργοδότη του, η οποία εκδηλώνεται με το δικαίωμα του τελευταίου να ασκεί έλεγχο και εποπτεία ως προς τον τρόπο, τόπο και χρόνο παροχής της εργασίας και την επιμελή εκτέλεση της και με την υποχρέωση του πρώτου να συμμορφώνεται στις αναγκαίες εντολές ή οδηγίες του εργοδότη. Από το συνδυασμό δε των διατάξεων των άρθρων 648 και 649 ΑΚ προκύπτει, ότι σύμβαση εργασίας αορίστου χρόνου υπάρχει, όταν οι συμβαλλόμενοι δεν έχουν συμφωνήσει ορισμένη διάρκεια για την παροχή της εργασίας, ούτε η χρονική αυτή διάρκεια συνάγεται από το είδος και το σκοπό της εργασίας. Αντίθετα, η σύμβαση εργασίας είναι ορισμένου χρόνου, όταν συνομολογείται η διάρκεια αυτής μέχρι ορισμένου χρονικού σημείου ή μέχρι της επελεύσεως ορισμένου μέλλοντος και βέβαιου γεγονότος ή της εκτελέσεως ορισμένου έργου, μετά την περάτωση του οποίου ή την επέλευση του βέβαιου γεγονότος ή του χρονικού σημείου, παύει να ισχύει αυτοδικαίως. Επομένως, η διάρκεια της συμβάσεως εργασίας ορισμένου χρόνου είναι σαφώς καθορισμένη είτε γιατί συμφωνήθηκε, ρητά ή σιωπηρά, είτε γιατί προκύπτει από το είδος και το σκοπό της σύμβασης εργασίας. Χαρακτηριστικό της σύμβασης εργασίας ορισμένου χρόνου είναι, ότι τα μέρη γνωρίζουν επακριβώς τα χρονικά σημεία της λήξης. Η σύμβαση αυτή παύει αυτοδικαίως, σύμφωνα με το άρθρο 669 παρ. 1 ΑΚ, όταν λήξει ο χρόνος για τον οποίο συνομολογήθηκε, χωρίς να χρειάζεται καταγγελία της και καταβολή αποζημιώσεως. Ο δε ορθός νομικός χαρακτηρισμός μιας σχέσεως ως εξαρτημένης εργασίας αποτελεί κατ' εξοχήν έργο της δικαιοδοτικής λειτουργίας των δικαστηρίων, τα οποία μετά από εκτίμηση όλων των συγκεκριμένων περιστάσεων κρίνουν με ποια συγκεκριμένη νομική σχέση συνδέεται ο μισθωτός με τον εργοδότη του, ανεξάρτητα από το νομικό χαρακτήρα που έδωσαν τα συμβαλλόμενα μέρη στη συνδέουσα αυτά σχέ-

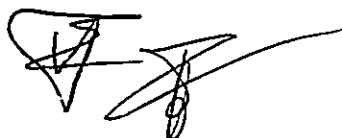
ση (ΟΛΑΠ 18/2003, ΟΛΑΠ 19/2009, ΟΛΑΠ 20/2009, ΑΠ 1290/2010, ΑΠ 556/2010, ΑΠ 1259/2009, ΑΠ 797/2008, ΑΠ 1618/2003, ΝΟΜΟΣ).

Περαιτέρω με την κοινοτική Οδηγία 1999/70/ΕΚ, που εκδόθηκε από το Συμβούλιο της ΕΕ στις 26 Ιουνίου 1999, επιδιώχθηκε η υλοποίηση της συμφωνίας-πλαισίου, για την εργασία ορισμένου χρόνου που συνήφθη από τη CES, την UNICE και το CEEP. Οι ρυθμίσεις της αναφέρονται σε όλους τους εργαζομένους με σύμβαση ή σχέση εργασίας ορισμένου χρόνου, ανεξάρτητα αν απασχολούνται στον ιδιωτικό ή το δημόσιο τομέα, κατά τη νομοθεσία κάθε κράτους μέλους. Αποσκοπεί αφενός στη διασφάλιση της αρχής της μη διάκρισης, όσον αφορά τις συνθήκες απασχόλησης των εργαζομένων με σύμβαση ή σχέση εργασίας ορισμένου χρόνου, έναντι των εργαζομένων με σύμβαση ή σχέση εργασίας αορίστου χρόνου και αφετέρου στην καθιέρωση ενός ελάχιστου αναγκαίου ρυθμιστικού πλαισίου για την αποφυγή κατάχρησης που προκαλείται από τη χρησιμοποίηση διαδοχικών συμβάσεων ή σχέσεων εργασίας ορισμένου χρόνου. Στηρίζεται στην παραδοχή ότι οι συμβάσεις εργασίας αορίστου χρόνου αποτελούν τη γενική μορφή των σχέσεων εργασίας αναγνωρίζοντας, ωστόσο, ότι οι συμβάσεις ορισμένου χρόνου αποτελούν χαρακτηριστικό της απασχόλησης σε ορισμένους τομείς ή για ορισμένα επαγγέλματα και δραστηριότητες. Κατά συνέπεια, σύμφωνα με τη συμφωνία πλαίσιο που έχει ενσωματώσει η εν λόγω Οδηγία, το ευεργέτημα της σταθερότητας της απασχόλησης θεωρείται μείζον στοιχείο της προστασίας των εργαζομένων, ενώ μόνο σε ορισμένες περιστάσεις μπορούν οι συμβάσεις εργασίας ορισμένου χρόνου να ανταποκριθούν στις ανάγκες τόσο των εργοδοτών όσο και των εργαζομένων (απόφαση ΔΕΚ 0-212 Κ. Αδενέλερ, σκέψεις 61, 62 και 63). Όταν δεν υπάρχουν ισοδύναμα νομοθετικά μέτρα για την πρόληψη των καταχρήσεων, τα κράτη μέλη, σύμφωνα με την παρ. 1 της ρήτρας 5 της ενσωματωμένης στην Οδηγία συμφωνίας-πλαισίου,

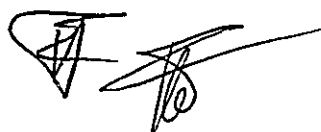
αφού ληφθούν υπόψη οι ανάγκες ειδικών τομέων ή κατηγοριών εργαζομένων, λαμβάνουν ένα ή περισσότερα από τα ακόλουθα μέτρα, θεσπίζοντας κανόνες που καθορίζουν: α) αντικειμενικούς λόγους που να δικαιολογούν την ανανέωση τέτοιων συμβάσεων ή σχέσεων εργασίας, β) τη μέγιστη συνολική διάρκεια διαδοχικών συμβάσεων ή σχέσεων εργασίας ορισμένου χρόνου, γ) τον αριθμό των ανανεώσεων τέτοιων συμβάσεων ή σχέσεων εργασίας. Σύμφωνα δε με την παρ. 2 της ρήτρας 5, ο εθνικός νομοθέτης μπορεί να καθορίζει, όταν χρειάζεται, υπό ποιες συνθήκες οι συμβάσεις ή σχέσεις εργασίας ορισμένου χρόνου: α) θεωρούνται διαδοχικές, β) χαρακτηρίζονται συμβάσεις ή σχέσεις αορίστου χρόνου. Η προθεσμία για την ενσωμάτωση της Οδηγίας αυτής στην ελληνική έννομη τάξη έληξε, μετά από παράταση, κατά το άρθρο 2 εδάφιο β' αυτής, στις 10-7-2002. Η μεταφορά της ανωτέρω Οδηγίας στην ελληνική έννομη τάξη έγινε εκπρόθεσμα, αναφορικά με τους εργαζομένους στον ιδιωτικό τομέα, στις 2-4-2003 με το ΠΔ 81/2003 και ως προς τους εργαζομένους στο δημόσιο τομέα στις 19-7-2004, με το ΠΔ 164/2004. Ωστόσο, στην ελληνική έννομη τάξη, όχι μόνο πριν από τη μεταφορά της εν λόγω Οδηγίας, αλλά και πριν από την ημερομηνία που έπρεπε να μεταφερθεί, η καταστρατήγηση των δικαιωμάτων των εργαζομένων, με την καταχρηστική επιλογή της σύμβασης ορισμένου χρόνου, αντί αορίστου χρόνου που αντικειμενικά δικαιολογείται, αντιμετωπίζεται βασικά με το άρθρο 8 παρ. 3 του Ν. 2112/1920, σε συνδυασμό με τα άρθρα 281, 671 ΑΚ, 25 παρ. 1 και 3 του Συντάγματος (ΟΛΑΠ 18/2006, ΝΟΜΟΣ). Το ως άνω άρθρο 8 παρ. 3 του Ν. 2112/1920, ορίζει ότι «Αι διατάξεις του νόμου τούτου (για την εργασία αορίστου χρόνου) εφαρμόζονται ωσαύτως και επί συμβάσεων εργασίας με ωρισμένη χρονική διάρκεια, εάν ο καθορισμός της διάρκειας ταύτης δεν δικαιολογείται εκ της φύσεως της συμβάσεως, αλλ' ετέθη σκοπίμως προς καταστρατήγηση των περί υποχρεωτικής καταγγελίας της υπαλληλικής συμβάσεως διατάξεων του παρόντος νό-

μου». Οι προαναφερόμενες διατάξεις, που εφαρμόζονται για όλους τους εργαζομένους με σύμβαση ιδιωτικού δικαίου, ανεξάρτητα αν απασχολούνται στον ιδιωτικό ή το δημόσιο τομέα και καθιερώνουν «ισοδύναμο νομοθετικό μέτρο» του εθνικού μας δικαίου, για την αποτροπή και αντιμετώπιση καταχρήσεων, κατά την έννοια της ρήτηρας-πλαισίου που ενσωματώθηκε στην εν λόγω Οδηγία, παρέχουν προστασία στους εργαζομένους από τις καταχρήσεις του είδους που προαναφέρθηκαν, με το να καθιερώνουν την αρχή ότι ο χαρακτηρισμός που έδωσαν στη σύμβαση οι συμβαλλόμενοι δεν είναι δεσμευτικός, αλλά ο ορθός χαρακτηρισμός της σύμβασης εργασίας, ως σύμβασης ορισμένου ή αορίστου χρόνου, δίδεται από το δικαστήριο από τη φύση της συγκεκριμένης σύμβασης. Μάλιστα, η προστασία αυτή είναι πληρέστερη εκείνης της Οδηγίας, αφού κατά την εφαρμογή των εν λόγω διατάξεων του εθνικού δικαίου έχει παγιωθεί η ερμηνεία ότι μπορεί η σύμβαση να θεωρηθεί αορίστου χρόνου, έστω και αν μία μόνο σύμβαση, που προσχηματικά ονομάστηκε ορισμένου χρόνου, καταρτίστηκε. Εξάλλου, η ανωτέρω Οδηγία, η οποία δεν προβλέπει άμεσου εφαρμογής ειδικές κυρώσεις σε περιπτώσεις καταχρήσεων του είδους που προαναφέρθηκαν, αφήνει στις εθνικές αρχές τη λήψη των πρόσφορων μέτρων για την αντιμετώπιση τέτοιων καταστάσεων, τα οποία πρέπει να είναι όχι μόνο αναλογικά, αλλά και αρκούντως αποτελεσματικά και αποτρεπτικά για να εξασφαλίσουν την πλήρη αποτελεσματικότητα των κανόνων που θεσπίστηκαν κατ' εφαρμογή της συμφωνίας-πλαισίου. Εντούτοις, μετά τη λήξη της προθεσμίας μεταφοράς της εν λόγω Οδηγίας στο εσωτερικό δίκαιο, τα εθνικά δικαστήρια οφείλουν, στο μέτρο του δυνατού, να ερμηνεύουν το εσωτερικό δίκαιο, υπό το φως του κειμένου και του σκοπού της, προκειμένου να επιτευχθούν τα επιδιωκόμενα από αυτήν αποτελέσματα, προκρίνοντας την ερμηνεία των εθνικών κανόνων που είναι η πλέον σύμφωνη προς το σκοπό αυτό για να καταλήξουν έτσι σε λύση συμβατή προς τις διατάξεις της εν λόγω Οδηγί-

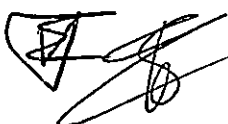
ας. Επίσης, δεν επιτρέπεται να εφαρμόσουν εθνική νομοθεσία η οποία αντίκειται προς τους σκοπούς της Οδηγίας (ΔΕΚ υπόθεση 0-212 Κ. Αδενέλερ σκέψεις 108, 124 και αποφάσεις 1, 3 και 4), Συνεπώς, η σύμφωνη προς την ανωτέρω Οδηγία ερμηνεία της διάταξης του άρθρου 8 παρ. 3 του Ν 2112/1920, οδηγεί στο ερμηνευτικό πόρισμα, ότι για τις συμβάσεις που ήταν ενεργές στις 10-7-2002 ή καταρτίσθηκαν μετά από την ημερομηνία αυτή έως τουλάχιστο τις 10-7-2004, ημέρα της έναρξης ισχύος του προαναφερόμενου ΠΔ 164/2004, δεν αποκλείεται να θεωρηθεί ως αορίστου χρόνου μια σύμβαση εργασίας, η οποία χαρακτηρίστηκε από τα μέρη ως σύμβαση ορισμένου χρόνου, εάν ο καθορισμός ορισμένης διάρκειας αυτής δεν δικαιολογείται από τη φύση της εργασίας, έστω και εάν η σύναψη της για ορισμένη μόνο διάρκεια προβλέπεται από το νόμο οπότε, όπως είχε νομολογηθεί πριν υπό την υποχρέωση μεταφοράς της Οδηγίας, δεν επιτρεπόταν τέτοιος αναχαρακτηρισμός της (ΟΛΑΠ 1807/1986). Περαιτέρω, εμπόδιο για την εφαρμογή της διάταξης του άρθρου 8 παρ. 3 του Ν. 2112/1920, σε συνδυασμό με τις λοιπές διατάξεις του ΑΚ και του Συντάγματος που προαναφέρθηκαν, δεν αποτελούν οι διατάξεις του άρθρου 103 του Συντάγματος. Ειδικότερα, με τις διατάξεις των παραγράφων 7 και 8 αυτού: α) παρέχεται η δυνατότητα πρόσληψης προσωπικού με ιδιωτικού δικαίου σύμβαση εργασίας ορισμένου χρόνου από το δημόσιο, τα ΝΠΔΔ, τους ΟΤΑ και από τον ευρύτερο δημόσιο τομέα, σε μη νομοθετημένες θέσεις για την κάλυψη απρόβλεπτων, πρόσκαιρων ή επείγουσών αναγκών, αλλά και η πρόσληψη με σύμβαση ιδιωτικού δικαίου ορισμένου ή αορίστου χρόνου για την πλήρωση νομοθετημένων οργανικών θέσεων, β) απαγορεύεται η μετατροπή από το νόμο των συμβάσεων ορισμένου χρόνου σε συμβάσεις αορίστου χρόνου, η απαγόρευση όμως αυτή αναφέρεται σε συμβάσεις ορισμένου χρόνου που έγιναν πράγματι για την κάλυψη πρόσκαιρων, απρόβλεπτων ή επείγουσών αναγκών, οπότε μόνο επιτρέπεται και η σύναψη σύμβασης

ορισμένου χρόνου και δεν αναφέρεται και σε συμβάσεις που έγιναν για την απασχόληση σε μη νομοθετημένες οργανικές θέσεις, για την κάλυψη όχι τέτοιων αναγκών, αλλά πάγιων και διαρκών αναγκών, οπότε η σύναψη τους για ορισμένη χρονική διάρκεια έγινε προς καταστρατήγηση των διατάξεων που ορίζουν πότε επιτρέπονται οι συμβάσεις ορισμένου χρόνου, γ) στην περίπτωση πρόσληψης προσωπικού για κάλυψη δήθεν απρόβλεπτων, πρόσκαιρων ή επειγουσών αναγκών, πλην για την κάλυψη παγίων και διαρκών αναγκών, εξ αντιδιαστολής δεν έχουν εφαρμογή οι διατάξεις αυτές και οι νόμοι που εκδόθηκαν κατ' επιταγή αυτών, αλλά οι διατάξεις που καλύπτουν τις συμβάσεις εργασίας ιδιωτικού δικαίου αορίστου χρόνου. Επομένως, από την απαγόρευση «μετατροπής» των συμβάσεων ορισμένου σε αορίστου χρόνου δεν συνάγεται και απαγόρευση για την αναγνώριση του πραγματικού χαρακτήρα ορισμένης σχέσης, που δεν είναι «μετατροπή», αλλά ορθός χαρακτηρισμός της έννομης σχέσης κατά τη δικαστική διαδικασία ή τη διοικητική διαδικασία υπό τον έλεγχο του ΑΣΕΠ (ΟΛΑΠ 18/2006, ό.π.). Να σημειωθεί δε ότι, αντίθετα έκρινε η ΟΛΑΠ στις υπ' αριθ. 19/2007 και 20/2007 αποφάσεις της, πλην όμως ήδη η νεότερη νομολογία της Ολομέλειας του ΑΠ μετέβαλε άποψη (ΟΛΑΠ 7/2011, ΝοΒ 2011.961). Επιπροσθέτως, ο ορθός χαρακτηρισμός της σχέσης ως αορίστου χρόνου, προκειμένου να αποκλεισθεί η εφαρμογή διατάξεων που έρχονται σε αντίθεση προς τους σκοπούς της ανωτέρω Οδηγίας, δεν προσκρούει στη συνταγματική επιταγή της πρόσληψης στο δημόσιο τομέα με σύμβαση αορίστου χρόνου μόνο σε οργανικές θέσεις, καθώς και με διαγωνισμό ή επιλογή, υπό τους όρους του νόμου, εφόσον η Οδηγία αναφέρεται όχι μόνο σε συμβάσεις εργασίας που καταρτίσθηκαν εγκύρως, αλλά και σε σχέσεις εργασίας, στις πραγματικές δηλαδή εργασιακές σχέσεις που υπάρχουν, έστω και αν δεν έχει συναφθεί έγκυρη σύμβαση εργασίας, ως προς τις οποίες επίσης είναι εφαρμοστέα η διάταξη του άρθρου 8 παρ. 3 του Ν. 2112/1920. Περαιτέρω, με

ερμηνεία σύμφωνη με την εν λόγω Οδηγία, πρέπει να θεωρηθεί ότι είναι εφαρμοστέες, ως προς το δημόσιο, τους Ο.Τ.Α. και τα άλλα Ν.Π.Δ.Δ. και οι διατάξεις των άρθρων 46 περ. δ' και 53 του ΠΔ 410/1985, που επιβάλλουν την ύπαρξη σπουδαίου λόγου για τη λύση της υπαλληλικής σχέσης με καταγγελία της σύμβασης εργασίας αορίστου χρόνου. Τέλος, τον ορθό χαρακτηρισμό της σχέσης εργασίας ως αορίστου χρόνου και σε περιπτώσεις που καταρτίσθηκε σύμβαση ορισμένου χρόνου, χωρίς αυτή να δικαιολογείται από αντικειμενικούς λόγους, προϋποθέτει ως μη αποκλειόμενο από τις ανωτέρω συνταγματικές διατάξεις και το ΠΔ 164/2004, με το οποίο ενσωματώθηκε η ανωτέρω Οδηγία στην ελληνική έννομη τάξη. Οι μεταβατικές διατάξεις του άρθρου 11 του εν λόγω ΠΔ ορίζουν τις προϋποθέσεις υπό τις οποίες διαδοχικές συμβάσεις εργασίας, που σχετίζονται με την εξυπηρέτηση παγίων και διαρκών αναγκών, οι οποίες έχουν συναφθεί πριν από την έναρξη ισχύος του και είναι ενεργές κατ' αυτήν ή κατά το χρονικό διάστημα των τελευταίων τριών μηνών πριν από αυτήν, συνιστούν εφεξής σύμβαση εργασίας αορίστου χρόνου και έτσι αναγνωρίζουν τον αληθινό χαρακτήρα των σχετικών συμβάσεων και δεν μετατρέπουν αυτές από ορισμένου σε αορίστου χρόνου, αφού τέτοια μετατροπή θα ήταν συνταγματικά ανεπίτρεπτη. Ωστόσο, συμβάσεις ή σχέσεις εργασίας που ήταν ενεργές ή καταρτίσθηκαν πριν από την ισχύ του εν λόγω ΠΔ μετά δε τις 10-7-2002, ημέρα έως την οποία έπρεπε να ενσωματωθεί στην ελληνική έννομη τάξη η εν λόγω Οδηγία, καταλαμβάνονταν ήδη από τις προστατευτικές διατάξεις του άρθρου 8 παρ. 3 του Ν. 2112/1920, σε συνδυασμό με εκείνες των άρθρων 281, 671 ΑΚ, 25 παρ. 1 και 3 του Συντάγματος, δεν είναι δε επιτρεπτή, σύμφωνα με την Οδηγία αυτή, η χειροτέρευση της θέσης των εργαζομένων και συνεπώς εξακολουθούν αυτές να διέπονται από το ευνοϊκότερο καθεστώς των εν λόγω διατάξεων και να μην περιορίζεται η αναγνώριση της σχέσης ως αορίστου χρόνου μόνο για το μετά την έναρξη της ισχύος του ΠΔ 164/2004

χρονικό διάστημα, ούτε να εξαρτάται ο χαρακτηρισμός αυτός από προϋποθέσεις που δεν προβλέπονταν πριν από αυτήν. Η πρόβλεψη, εξάλλου, ότι μεσολαβεί για την αναγνώριση της σχέσης ως αορίστου χρόνου διοικητική διαδικασία, δεν μπορεί να αποκλείσει στα δικαστήρια, κατά την άσκηση του υπαγορευομένου από το Σύνταγμα δικαιοδοτικού τους έργου, την έρευνα της ύπαρξης των προϋποθέσεων που προσδίδουν στη σχετική σύμβαση ή σχέση το χαρακτήρα σύμβασης ή σχέσης εργασίας αορίστου χρόνου (ΟΛΑΠ 18/2006, ό.π.). Τα άρθρα δε 5, 6 και 7 του Π.Δ. 164/2004 περιλαμβάνουν τις ακόλουθες ρυθμίσεις: «Άρθρο 5 (Διαδοχικές συμβάσεις) 1. Απαγορεύονται οι διαδοχικές συμβάσεις, που καταρτίζονται και εκτελούνται μεταξύ του ίδιου εργοδότη και του ίδιου εργαζόμενου με την ίδια ή παρεμφερή ειδικότητα και με τους ίδιους ή παρεμφερείς όρους εργασίας, εφόσον μεταξύ των συμβάσεων αυτών μεσολαβεί χρονικό διάστημα μικρότερο των τριών μηνών. 2 Η κατάρτιση των συμβάσεων αυτών επιτρέπεται κατ' εξαίρεση, εφόσον δικαιολογείται από αντικειμενικούς λόγους. Αντικειμενικός λόγος υφίσταται, όταν οι επόμενες της αρχικής σύμβασης συνάπτονται για την εξυπηρέτηση ειδικών ομοειδών αναγκών που σχετίζονται ευθέως και αμέσως με τη μορφή ή το είδος ή τη δραστηριότητα της επιχείρησης. 3. Η σύναψη διαδοχικών συμβάσεων γίνεται εγγράφως και οι λόγοι που την δικαιολογούν αναφέρονται ρητώς στη σύμβαση, εφόσον δεν προκύπτουν ευθέως από αυτήν. Κατ' εξαίρεση, ο έγγραφος τύπος δεν απαιτείται, όταν η ανανέωση της σύμβασης, λόγω του ευκαιριακού χαρακτήρα της απασχόλησης, δεν έχει διάρκεια μεγαλύτερη του ενός μηνός, εκτός αν ο έγγραφος τύπος προβλέπεται ρητά από άλλη διάταξη. Αντίγραφο της σύμβασης παραδίδεται στον εργαζόμενο εντός πέντε (5) εργασίμων ημερών από την έναρξη της απασχόλησης του, 4. Σε κάθε περίπτωση, ο αριθμός των διαδοχικών συμβάσεων δεν επιτρέπεται να είναι μεγαλύτερος των τριών, με την επιφύλαξη των διατάξεων της παραγράφου 2 του επόμενου άρθρου. Άρθρο 6

(Ανώτατη διάρκεια συμβάσεων) 1. Συμβάσεις που καταρτίζονται διαδοχικώς και εκτελούνται μεταξύ του ίδιου εργοδότη και του ίδιου εργαζόμενου με την ίδια ή παρεμφερή ειδικότητα και με τους ίδιους ή παρεμφερείς όρους εργασίας, απαγορεύεται να υπερβαίνουν τους είκοσι τέσσερις (24) μήνες σε συνολικό χρόνο διάρκειας της απασχόλησης, είτε συνάπτονται κατ' εφαρμογήν του προηγούμενου άρθρου είτε συνάπτονται κατ' εφαρμογήν άλλων διατάξεων της κείμενης νομοθεσίας 2. Συνολικός χρόνος διάρκειας απασχόλησης άνω των είκοσι τεσσάρων (24) μηνών επιτρέπεται μόνον σε περιπτώσεις ειδικών, από τη φύση και το είδος της εργασίας τους, κατηγοριών εργαζομένων που προβλέπονται από την κείμενη νομοθεσία, όπως, ιδίως, διευθυντικά στελέχη, εργαζόμενοι που προσλαμβάνονται στο πλαίσιο συγκεκριμένου ερευνητικού ή οιουδήποτε επιδοτούμενου ή χρηματοδοτούμενου προγράμματος, εργαζόμενοι που προσλαμβάνονται για την πραγματοποίηση έργου σχετικού με την εκπλήρωση υποχρεώσεων που απορρέουν από συμβάσεις με διεθνείς οργανισμούς. Άρθρο 7 (Συνέπειες παραβάσεων) 1. Οποιαδήποτε σύμβαση συνάπτεται κατά παράβαση των διατάξεων των άρθρων 5 και 6 του παρόντος διατάγματος είναι αυτοδικαίως άκυρη. 2. Σε περίπτωση που η άκυρη σύμβαση εκτελέσθηκε, εν όλω ή εν μέρει, καταβάλλονται στον εργαζόμενο τα οφειλόμενα βάσει αυτής χρηματικά ποσά, τυχόν δε καταβληθέντα δεν αναζητούνται. Ο εργαζόμενος έχει δικαίωμα, για το χρόνο που εκτελέσθηκε η άκυρη σύμβαση εργασίας, να λάβει ως αποζημίωση το ποσό το οποίο δικαιούται ο αντίστοιχος εργαζόμενος αορίστου χρόνου σε περίπτωση καταγγελίας της συμβάσεως του. Εάν οι άκυρες συμβάσεις είναι περισσότερες, ως χρόνος για τον υπολογισμό της αποζημίωσης λαμβάνεται η συνολική διάρκεια απασχόλησης με βάση τις άκυρες συμβάσεις. Τα χρηματικά ποσά που καταβάλλονται από τον εργοδότη στον εργαζόμενο καταλογίζονται στον υπαίτιο, 3. Όποιος παραβαίνει τις διατάξεις των άρθρων 5 και 6 του παρόντος διατάγματος τιμωρείται με φυλάκιση

(άρθρο 5 Ν. 1338/1983, όπως αντικαταστάθηκε με το άρθρο 6 παρ. 6 του Ν. 1440/1984). Αν το αδίκημα διαπράχθηκε από αμέλεια, ο υπαίτιος τιμωρείται με φυλάκιση μέχρι ενός έτους. Η ίδια παράβαση στοιχειοθετεί παράλληλα και σοβαρό πειθαρχικό παράπτωμα». Σχετικά με τις πάγιες διατάξεις του Π.Δ. 194/2004 έχει κρίνει το ΔΕΚ ότι με το ΠΔ 164/2004 φαίνεται κατ' αρχήν να ενισχύεται η πρόληψη των καταχρήσεων, αφού υιοθετείται τόσο το κριτήριο του αντικειμενικού λόγου ανανέωσης της σύμβασης ή σχέσης εργασίας ορισμένου χρόνου όσο και το όριο του ανώτατου αριθμού διαδοχικών συμβάσεων και της ανώτατης χρονικής διάρκειας τέτοιων συμβάσεων και ότι αν και υιοθετούνται – υπαλλακτικά και όχι σωρευτικά – όλα τα μέτρα που πρόβλεπε, και η ρήτρα 5 της συμφωνίας πλαισίου, ωστόσο προβλέπονται κυρώσεις αμφίβολης αποτελεσματικότητας (απόφαση της 23^{ης} Απριλίου 2009 στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις 0-379/2007, 0-379/2007, 0-380/2007, Αγγελιδάκη κλπ., αδημ.). Στην περίπτωση επομένως που θα διαπιστωθεί κατάχρηση, παρά τη χρήση των μέτρων αυτών, τυγχάνει εφαρμογής το άρθρο 8 παρ. 3 του Ν. 2112/1920, μη εμποδιζόμενης της εφαρμογής του από το άρθρο 103 του Συντάγματος, το οποίο, όπως προεκτέθηκε, δεν μπορεί να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι απαγορεύει απολύτως τη θεώρηση των συμβάσεων ως αορίστου χρόνου, μέχρι τη λήψη άλλων πράγματι αποτελεσματικών μέτρων (πλην της θεώρησης των συμβάσεων ως αορίστου χρόνου) για την πρόληψη της κατάχρησης που προκύπτει από τη χρήση διαδοχικών συμβάσεων ή σχέσεων εργασίας ορισμένου χρόνου και την εξάλειψη των συνεπειών από την παραβίαση κοινοτικού δικαίου σε περίπτωση που αυτή λάβει χώρα.

Στην προκειμένη περίπτωση, με την κρινόμενη αγωγή, κατά τη δέουσα εκτίμηση του δικογράφου της από το Δικαστήριο, οι ενάγοντες εκθέτουν ότι παρείχαν τις υπηρεσίες τους στο Ν.Π.Δ.Δ. (Ο.Τ.Α.) με την επωνυμία «ΔΗΜΟΣ ΑΙΓΑΛΕΩ» με συμβάσεις που χαρακτηρίζονταν ψευδεπίγραφα ως συμβάσεις ορισμένης χρονικής

διάρκειας, κατά τις λεπτομερώς αναφερόμενες στην αγωγή ημεροχρονολογίες αρχικής πρόσληψης ενός εκάστου εξ αυτών και μέχρι τις 31-3-2018 [ημεροχρονολογία λήξεως της τελευταίας ενεργής σύμβασης εκάστου των εναγόντων που επίσης αναφέρονται (οι τελευταίες συμβάσεις) λεπτομερώς στο αγωγικό δικόγραφο], οπότε το εναγόμενο κατήγγειλε, την ίδια ως άνω ημεροχρονολογία, τις συμβάσεις εργασίας όλων των εναγόντων. Ότι οι υπηρεσίες των εναγόντων παρασχέθηκαν στη διεύθυνση καθαριότητας του εναγόμενου δήμου και πάντοτε υπό την εποπτεία των εντεταλμένων οργάνων του εναγόμενου, δεχόμενοι και συμμορφούμενοι στις οδηγίες και εντολές των προϊσταμένων τους, οι δε ενάγοντες εκτελούσαν την ίδια ακριβώς εργασία με τους συναδέλφους τους, υπαλλήλους του εναγόμενου, που συνδέονταν με το εναγόμενο με μόνιμη σχέση εργασίας. Ότι οι ενάγοντες, καθ' όλο το χρονικό διάστημα της απασχόλησής τους, κάλυπταν πάγιες και διαρκείς ανάγκες του εναγόμενου στη συγκεκριμένη θέση εργασίας, δεδομένου ότι το ίδιο το εναγόμενο, αναγνωρίζοντας την ανάγκη για τη παροχή των υπηρεσιών των εναγόντων στη συγκεκριμένη διεύθυνση, ανανέωσε το ίδιο διαδοχικά τη σύμβαση εργασίας ορισμένου χρόνου τους. Με βάση το ιστορικό αυτό, οι ενάγοντες, επικαλούμενοι άμεσο έννομο συμφέρον από την αναγνώριση του ορθού νομικού της έννομης σχέσης τους με το εναγόμενο (δεδομένου ότι η ευδοκίμηση της υπό κρίση αγωγής της θα έχει ως αποτέλεσμα τη μονιμοποίησή τους στην υπηρεσία του εναγόμενου), ζητούν να αναγνωρισθεί ότι αυτοί καλύπτουν πάγιες και διαρκείς ανάγκες του εναγόμενου και ότι συνδέονται με το τελευταίο με σύμβαση εξαρτημένης εργασίας αορίστου χρόνου από την έναρξη της απασχόλησής τους, να αναγνωρισθεί ότι η από 31-3-2018 καταγγελία της σύμβασης εργασίας τους εκ μέρους του εναγόμενου είναι άκυρη, να υποχρεωθεί το εναγόμενο να αποδέχεται στο μέλλον τις προσηκόντως προσφερόμενες υπηρεσίες τους σύμφωνα με τη σύμβαση εξαρτημένης εργασίας αορίστου χρόνου και να τους κα-

ταβάλλει τις νόμιμες μηνιαίες αποδοχές τους που αντιστοιχούν εκ του νόμου στην υπηρεσιακή τους ένταξη και εξέλιξη, απειλουμένης χρηματικής ποινής ύψους 300 ευρώ για κάθε ημέρα μη συμμόρφωσης του εναγόμενου στην εκδοθησόμενη απόφαση. Τέλος, ζητούν να κηρυχθεί η εκδοθησόμενη απόφαση προσωρινά εκτελεστή κατά την καταψηφιστική της διάταξη και να επιβληθούν σε βάρος του εναγόμενου τα δικαστικά τους έξοδα.

Με το περιεχόμενο αυτό και αιτήματα, η αγωγή αρμοδίως και παραδεκτώως εισάγεται προς συζήτηση ενώπιον αυτού του Δικαστηρίου, το οποίο είναι καθ' ύλην και κατά τόπον αρμόδιο (άρθρ. 7, 9, 10, 14 παρ. 2, 16 περ. 2, 25 παρ. 1 και 621 ΚΠολΔ), κατά την ειδική διαδικασία των περιουσιακών διαφορών – εργατικές διαφορές (άρθ. 591, 614 αρ. 3 ΚΠολΔ). Είναι δε αρκούτως ορισμένη και νόμιμη, πλην του αιτήματος με το οποίο ζητείται να κηρυχθεί η εκδοθησόμενη απόφαση προσωρινά εκτελεστή, διότι δεν κηρύσσονται προσωρινά εκτελεστές αποφάσεις κατά Ο.Τ.Α. (άρθρο 909 παρ. 1 ΚΠολΔ), στηριζόμενη στις προπαρατεθείσες στη νομική σκέψη διατάξεις και σε εκείνες των άρθρων 70, 176 επ., 191 αρ. 2 και 946 του ΚΠολΔ. Συνεπώς, κατά το μέρος που κρίθηκε νόμιμη και δεδομένου ότι για το αναγνωριστικό (αλλά και το διαπλαστικό) της αντικείμενο δεν απαιτείται η καταβολή τέλους δικαστικού ενσήμου μετά των νομίμων προσαυξήσεων, πρέπει η αγωγή να εξετασθεί και ως προς την ουσιαστική της βασιμότητα.

Απ' όλα τα έγγραφα που προσκομίζουν και επικαλούνται οι διάδικοι, για να χρησιμεύσουν είτε ως αυτοτελή αποδεικτικά μέσα, είτε για τη συναγωγή δικαστικών τεκμηρίων, από τις ομολογίες των διαδίκων που εμπεριέχονται στις προτάσεις τους ή συνάγονται από αυτές (άρθρο 261 εδ. β' σε συνδ. με 352 παρ. 1 ΚΠολΔ), καθώς και από τα διδάγματα της κοινής πείρας που λαμβάνονται υπόψη αυτεπαγγέλτως από το Δικαστήριο (άρθρο 336 παρ. 4 ΚΠολΔ), αποδείχθηκαν, κατά την κρίση του Δικαστηρίου τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Άπαντες οι ενάγοντες προσλήφ-

θηκαν με συμβάσεις εργασίας ιδιωτικού δικαίου ορισμένου χρόνου στη Διεύθυνση Καθαριότητας του εναγόμενου δήμου κατά τις κάτωθι αναφερόμενες χρονολογίες και ειδικότητες. Συγκεκριμένα, προσλήφθηκαν, ο 1^{ος} ενάγων από 18-1-2016 έως 17-9-2016, από 25-10-2016 έως 30-6-2017 και από 3-7-2017 έως 31-3-2018, με την ειδικότητα του ΔΕ Οδηγών Αυτοκινήτων, η 2^η ενάγουσα από 21-4-1998 έως 20-12-1998, από 18-1-2016 έως 17-9-2016, από 25-10-2016 έως 30-6-2017 και από 3-7-2017 έως 31-3-2018, με την ειδικότητα της ΥΕ Εργάτριας, ο 3^{ος} ενάγων από 20-7-2011 έως 19-3-2012, από 23-6-2015 έως 22-8-2015, από 26-10-2015 έως 18-12-2015, από 16-3-2015 έως 31-12-2016 και από 1-1-2017 έως 31-3-2018, με την ειδικότητα του ΔΕ Οδηγού, ο 4^{ος} ενάγων από 18-1-2016 έως 17-9-2016, από 25-10-2016 έως 30-6-2017 και από 3-7-2017 έως 31-3-2018, με την ειδικότητα του ΔΕ Οδηγού, ο 5^{ος} ενάγων από 18-1-2016 έως 17-9-2016, από 25-10-2016 έως 30-6-2017 και από 3-7-2017 έως 31-3-2018, με την ειδικότητα του ΥΕ Εργάτη Καθαριότητας, ο 6^{ος} ενάγων από 18-1-2016 έως 17-9-2016, από 25-10-2016 έως 30-6-2017 και από 3-7-2017 έως 31-3-2018, με την ειδικότητα του ΔΕ Οδηγού, με την ειδικότητα του ΔΕ Οδηγού Αυτοκινήτου, ο 7^{ος} ενάγων από 1-12-1997 έως 31-7-1998, από 1-9-2010 έως 15-11-2011, από 18-1-2016 έως 17-9-2016, από 25-10-2016 έως 30-6-2017 και από 3-7-2017 έως 31-3-2018, με την ειδικότητα του ΥΕ Εργάτη Καθαριότητας και ο 8^{ος} ενάγων από 23-6-2015 έως 22-8-2015, από 18-1-2016 έως 17-9-2016, από 25-10-2016 έως 30-6-2017 και από 3-7-2017 έως 31-3-2018, με την ειδικότητα του Οδηγού Φορτηγού. Οι ενάγοντες, καθ' όλη τη διάρκεια των πιο πάνω συμβάσεων, παρείχαν τις υπηρεσίες τους προσηκόντως και ανελλιπώς στο εναγόμενο (Διεύθυνση καθαριότητας δήμου) και απασχολούνταν κάτω από τις ίδιες συνθήκες, όπως ακριβώς και οι μόνιμοι συνάδελφοί τους, υπάλληλοι του εναγόμενου που ανήκουν στο τακτικό προσωπικό, υπό τις οδηγίες και εντολές των ίδιων προϊσταμένων του

εναγόμενου, με το ίδιο ωράριο, στον ίδιο τόπο και χρόνο, ακόμα και τους θερινούς μήνες. Η παροχή των υπηρεσιών των εναγόντων ως προσωπικού καθαριότητας (εργάτες καθαριότητας, οδηγοί αυτοκινήτων ή φορτηγών), καθ' όλο το προαναφερόμενο χρονικό διάστημα που αυτοί απασχολήθηκαν, ήταν (και είναι) απολύτως αναγκαία. Τα ανωτέρω επιβεβαιώνονται από την προσκομιζόμενη από τους ενάγοντες από 12-3-2019 βεβαίωση του Αντιδημάρχου του εναγόμενου στην οποία αναφέρεται ότι «...οι θέσεις εργασίας στην Καθαριότητα καλύπτουν πάγιες και διαρκείς ανάγκες υπηρετώντας το Δημόσιο και Κοινωνικό χαρακτήρα», αλλά και από τις ένορκες καταθέσεις των μαρτύρων των εναγόντων (το εναγόμενο δεν επιμελήθηκε την εξέταση μάρτυρα), οι οποίοι αμφότεροι ανέφεραν με σαφήνεια, ο μιν πρώτος ότι «οι ανάγκες του εναγόμενου είναι τεράστιες» για το λόγο ότι υπάρχουν ακάλυπτες πολλές θέσεις στο προσωπικό καθαριότητας, ο δε δεύτερος τόνισε ότι το εναγόμενο «Απόλυτα του έχει ανάγκη...Μας ώθησαν και μας έσωσαν. Επιτέλους μπορούμε να εργαστούμε...», επισήμανε δε παραθέτοντας αριθμούς το απαραίτητο ανθρώπινο δυναμικό που χρειάζεται το εναγόμενο για να ανταπεξέλθει στις αυξημένες ανάγκες του δήμου αναφορικά με την καθαριότητα και ότι χωρίς την καθοριστικής σημασίας παροχή της εργασίας των εναγόντων, οι λοιποί εργαζόμενοι στον τομέα της καθαριότητας αναγκάζονται να εργάζονται διπλοβάρδιες για να μπορέσουν να ανταπεξέλθουν στις ανάγκες της διεύθυνσης καθαριότητας. Συνεπώς, από τα παραπάνω αποδεικνύεται ότι άπαντες οι ενάγοντες κάλυπταν πάγιες και διαρκείς ανάγκες του εναγόμενου Ν.Π.Δ.Δ., απασχολούμενοι σε θέσεις μονίμων υπαλλήλων υπό τις εντολές και οδηγίες αυτών και των οργάνων τους, που ασκούσαν εποπτεία και καθόριζαν τον τόπο, τον τρόπο και το χρόνο της εργασίας τους, υποχρεούμενοι να συμμορφώνονται με αυτούς και να δέχονται τον έλεγχο, τόσο για την τήρηση των εντολών και οδηγιών όσο και για την επιμελή εκτέλεση της εργασίας, προσερχόμενοι στα καθήκοντά τους καθη-

μερινά σε συγκεκριμένο ωράριο, όπως και οι μόνιμοι υπάλληλοι του εναγόμενου. Το τελευταίο, αποσκοπούσε σε αυτή καθ' εαυτή την απασχόληση των εναγόντων για την κάλυψη των πάγιων και διαρκών αναγκών του, δεδομένου ότι το μόνιμο προσωπικό του δεν επαρκεί για την κάλυψη των αναγκών του και όχι στην κάλυψη πρόσκαιρων και έκτακτων αναγκών. Συνεπώς, άπαντες οι ενάγοντες συνδέονται με το εναγόμενο με την έννομη σχέση της συμβάσεως εξαρτημένης εργασίας αορίστου χρόνου με όλες τις περαιτέρω συνέπειες (π.χ. μισθολογικές, ασφαλιστικές, συνταξιοδοτικές κλπ.) του στοιχείου της εξάρτησης και όχι της συμβάσεως εργασίας ιδιωτικού δικαίου ορισμένου χρόνου, οι οποίες (αρχική και μεταγενέστερες) καταρτίσθηκαν με πρόθεση καταστρατήγησης της διάταξης του άρθρου 8 παρ. 3 του Ν. 2112/1920, που επιτελεί τους σκοπούς της κοινοτικής οδηγίας 1999/70/ΕΚ. Επομένως, με βάση όσα ανωτέρω εκτέθηκαν, οι καταρτισθείσες συμβάσεις στις οποίες προέχει το στοιχείο παροχής εργασίας, δεν δύνανται να εξαιρεθούν από την οδηγία 1999/70/ΕΚ. Περαιτέρω, δεδομένου ότι η εργασία των εναγόντων παρεχόταν υπό συνθήκες εξαρτημένης εργασίας και εφόσον στην πραγματικότητα οι ανάγκες που κάλυπταν ήταν πάγιες και διαρκείς, δεν υφίστατο αντικειμενικός λόγος για την ανανέωση των συμβάσεων ορισμένου χρόνου (ή οποιωνδήποτε σχέσεων εργασίας τους), τέτοια δε, χωρίς αντικειμενικό λόγο, ανανέωση, συνιστά κατάχρηση, και σύμφωνα με τα οριζόμενα στο άρθρο 5 του ΠΔ 164/2004, όπως αναφέρθηκε ανωτέρω. Εφόσον λοιπόν για τους ενάγοντες, δυνάμει των ως άνω διατάξεων, σημειώθηκε κατάχρηση ακόμα και κατά την έννοια του ΠΔ 164/2004, πρέπει κατά τα προεκτεθέντα να εξαλειφθεί. Για την εξάλειψη της κατάχρησης αυτής, στην περίπτωση που αυτή λάβει χώρα παρά τις σχετικές απαγορεύσεις, δεν επαρκούν οι προβλεπόμενες στο άρθρο 7 ΠΔ 164/2004 έννομες συνέπειες – κυρώσεις. Για την εξάλειψη της κατάχρησης αυτής θα πρέπει, κατά τα αναφερόμενα στη νομική σκέψη, να τύχει εφαρμογής το άρθρο 8

παρ. 3 του Ν. 2112/1920, χωρίς την εφαρμογή του οποίου – ελλείψει άλλου αποτελεσματικού προς τούτο μέτρου – δεν είναι δυνατή η εξάλειψή της. Ωστόσο, πρέπει να σημειωθεί στο σημείο αυτό ότι όσον αφορά στους 2^η και 7^ο των εναγόντων, ως αρχική ημερομηνία έναρξης της σύμβασης εργασίας τους, πρέπει να θεωρηθεί η 18^η-1-2016, δηλαδή η επικαλούμενες με ημερομηνία έναρξης 2^η κατά σειρά σύμβαση ορισμένου χρόνου για την 2^η ενάγουσα και 3^η κατά σειρά σύμβαση ορισμένου χρόνου για τον 7^ο ενάγοντα, καθόσον μόνο από αυτό το χρονικό σημείο και εντεύθεν προκύπτει διαδοχική ανανέωση και όχι και για τις προγενέστερες συμβάσεις εργασίας τους, οι οποίες συνήφθησαν το έτος 1998 για την 2^η ενάγουσα και τα έτη 1998 και 2010 για τον 7^ο ενάγοντα.

Κατ' ακολουθίαν των ανωτέρω εκτεθέντων, η κρινόμενη αγωγή πρέπει να γίνει εν μέρει δεκτή ως κατ' ουσίαν βάσιμη και, αφού αναγνωρισθεί ότι οι ενάγοντες συνδέονται με το εναγόμενο από την ημεροχρονολογία της αρχικής πρόσληψης εκάστου εξ αυτών – και οι 2^η και 7^ο των εναγόντων από 18-1-2016 –, κατά τα προαναφερόμενα, με σύμβαση εξαρτημένης εργασίας αορίστου χρόνου, να αναγνωρισθεί ότι η από 31-3-2018 καταγγελία της σύμβασης εργασίας εκάστου των εναγόντων είναι άκυρη και να υποχρεωθεί το εναγόμενο να αποδέχεται τις προσηκόντως προσφερόμενες υπηρεσίες των εναγόντων, στη θέση, την ειδικότητα και με τις αποδοχές που αντιστοιχούν στην υπηρεσιακή ένταξη των τελευταίων στο ύψος που προβλέπονται από την κείμενη νομοθεσία και τις Συλλογικές Συμβάσεις Εργασίας, λαμβανομένων υπ' όψη των προσόντων των εναγόντων, απειλουμένης σε βάρος του εναγόμενου χρηματικής ποινής ύψους 100 ευρώ για κάθε ημέρα μη αποδοχής των υπηρεσιών των εναγόντων. Τέλος τα δικαστικά έξοδα πρέπει να συμψηφισθούν στο σύνολό τους μεταξύ των διαδίκων, ενόψει της ιδιαίτερης δυσχέρειας της ερμηνείας των κανόνων δικαίου που εφαρμόστηκαν (άρθρο 179 ΚΠολΔ).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ κατ' αντιμωλίαν των διαδίκων.

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ ό,τι στο σκεπτικό κρίθηκε ως απορριπτέο.

ΔΕΧΕΤΑΙ εν μέρει την αγωγή.

ΑΝΑΓΝΩΡΙΖΕΙ ότι οι ενάγοντες συνδέονται με το εναγόμενο Ν.Π.Δ.Δ. με την επωνυμία «ΔΗΜΟΣ ΑΙΓΑΛΕΩ» με σύμβαση εξαρτημένης εργασίας αορίστου χρόνου από την έναρξη της απασχόλησής εκάστου ενάγοντος, ενώ για τους 2^η και 7^ο των εναγόντων από 18-1-2016.

ΑΝΑΓΝΩΡΙΖΕΙ ότι η από 31-3-2018 εκ μέρους του εναγόμενου καταγγελία της σύμβασης εργασίας των εναγόντων, είναι άκυρη.

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ το εναγόμενο να αποδέχεται τις προσηκόντως προσφερόμενες υπηρεσίες των εναγόντων και να τους απασχολεί στη θέση, την ειδικότητα και να τους καταβάλλει τις αποδοχές που αντιστοιχούν εκ του νόμου με αυτή την υπηρεσιακή ένταξη και εξέλιξή τους, λαμβανομένων υπ' όψη και των λοιπών τυπικών τους προσόντων.

ΑΠΕΙΛΕΙ σε βάρος του εναγόμενου χρηματική ποινή ύψους εκατό ευρώ (100 €) για κάθε ημέρα μη αποδοχής των υπηρεσιών εκάστου των εναγόντων.

ΣΥΜΨΗΦΙΖΕΙ στο σύνολό τους τα δικαστικά έξοδα μεταξύ των διαδίκων.

Κρίθηκε, αποφασίστηκε και δημοσιεύτηκε σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του στην Αθήνα στις 13-8-2020, με απόντες τους διαδίκους και τους πληρεξούσιους δικηγόρους τους.

Ο ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

ΣΕ ΑΝΤΙΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΕΑ ΤΗΣ ΣΥΝΘΕΣΕΩΣ
Ο ΟΠΟΙΟΣ ΑΠΟΥΣΙΑΖΕΙ ΜΟ.Γ.Ο. ΑΙΓΙΑΣ
Η ΠΑΡΟΥΣΑ ΥΠΟΓΡΑΦΕΤΑΙ ΑΠΟ ΤΟΝ ΓΡΑΜΜΑΤΕΑ

